

ГАСТРОЛІ „СИНЬОЇ БЛЮЗИ“.

Герольд і застрільник театру «малих форм», московська «Синя Блюза» сперітливо й стійко веде перед на цім фронті: скільки маленьких «синих блюз» народилося «по градах і росах» СРСР, наслідуючи її агітаційно-пропагандистським формам естрадного мистецтва. І скільки б не ламали синієві лицарі театральних диспутів, скільки б не написали статей про кризу мистецтва й «зміну віх» у галузі режисерської та акторської роботи,—місце, що його «Синя Блюза» спромоглася посісти в процесі своєї, досить уже великої діяльності, вона втримає, не поступиться ним нікому; бажаний гість вона на сцені кожного клубу, кожного літнього садку,—це «мистецтво для мас» у властивому значенні слова, мистецтво, що найближче й нащиріше доходить до глядача-масовика, зустрічає в ньому безпосередній, теплий відгук та реакцію. Разом із цією характеристичною її рисою, треба підкреслити, що, йдучи за вимогами театральної сучасності (Мерхольд, Тайров, тощо), вона на належну височінь підносить тренаж акторського тіла, вводить на ані «синтетичного» актора, що, як колишній «лицедій» старовинного європейського театру, мусить уміти робити на кону все, що лише входить в обсяг концепції акторського мистецтва.

І, прилягнувши всю програму виступу «Синьої Блюзи», бачим, що економістично вона саме за принципом різноманітності форм, що в них може виявити свої мистецькі дані той чи інший актор.

Якщо в «Чотирьох добах фізкультури» та в «Золоті машини» яскраво подано

суто-фізкультурні моменти, сполучені в першому з названих номерів із досить виразною акторською грою, а в другому змальовані, як ритмічний відбиток рухів різних машин, то в водевілі «Романтика минулого» утір зроблений уже лише на майстерство актора, як такого, його здатність іронічно подати тип сучасності. Підкреслена пародійність позначає собою «Еволюцію руської пісні» від «циганщини» аж до сучасної пісні заводської молоді (в останній пародійний момент уже зникає). Номер «Авіапарад»—атракціон, розрахований на зовнішній, зоровий ефект—і треба сказати, що й тут досягнуто певної художності. Нарешті, два номери дають змогу виявити себе окремим акторам—одинам; це—досить весело написаний (тільки, на жаль, недіде з підкресленою брутальністю в тексті) і добре виконаний актором Болтом монолог на сучасні побутові теми «У підвалі добре і на горіщі гаразд»—і «Частушки під гармонь» у виконанні дуже здатної акторки Батишевої.

Накучи про такий колектив, як «Синя Блюза», де саме все й побудовано на колективній злютованості акторського ансамблю, не доводитись багато зупинятися на окремих виконавцях, та все ж, крім зазначених Болта та Батишевої (що не погано виявляє себе і в репертуарі програми), треба згадати про соковиту гру актора Соловйова («Чотири доби з фізкультури» і сучасний водевіль-скетч «Романтика минулого»).

Вся програма лишає цілком задовільне враження.

А. Волік.